

Алесандро Таџи

Кристифор Колумбо

руџеник без граница

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

мала лагуна

Летње је поподне. Велико сунце боје лимуна сија високо на небу, изнад линије коју исцртавају Лигурски Апенини. Бродић, чијој би дотрајалој кобилици добро дошле веште руке неког мајстора, сече мирно море, глатко као стакло, хитајући ка пристаништу у малој луци.

На прамцу стоји момак – нема ни двадесет година – који сањалачким погледом посматра како се обала приближава. Задубљен је у мисли.

Млади морнар изненада угледа нешто због чега претрне. Тачније, *некоја*.

„Дођавола! Да оно није помоћник господина Белизија?“, процеди кроз зубе. „Шта ког врага хоће? Зар нисам рекао његовом газди да ћу платити оно проклето вино чим добијем новац?“

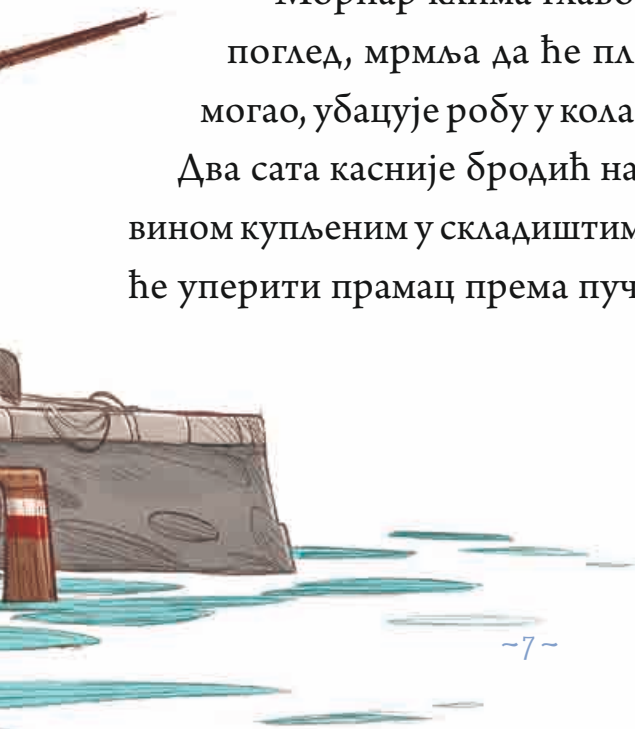

Кад бродић пристане, млади морнар се направи да није видео ту мрску прилику која стоји на доку, усправна као стражар, и крене жустро да истоварује вунене тканине и сир које је довезао. Али не вреди.

Човек му приђе и подсети га, речима које су све само не љубазне, да његов газда губи стрпљење и хоће новац.

„Ако нисте имали чиме да платите, није требало ни да купујете вино, бедници“, проде-ре се на крају.

Морнар клима главом не подижући поглед, мрмља да ће платити чим буде могао, убацује робу у кола и најзад одлази. Два сата касније бродић натоварен уљем и вином купљеним у складиштима у луци поново ће уперити прамац према пучини. Младић је

неспокојан, у глави му се роје мрачне мисли. Посао у гостионици коју је његов отац недавно отворио у Савони лоше иде. Чак и са додатним новцем који његова породица зарађује ткањем вуне не могу да саставе крај с крајем. Када ће онда успети да врати дуг оном винару?

Младић, који не зна одговор на то питање, пусти да му поглед лута по морском пространству, све до обзорја, па снажно хукне и заврти главом, као да хоће да отера све те мисли.

То је лето 1470. године, пристаниште је у градићу Порто Маурицио у Лигурији (данас део града Империје), а млади морнар који хукће на прамцу је... Кристифор Колумбо!

Ех, да, управо тако. Кристифор Колумбо, најстарије од четворо деце Доменика Колумба и Сузане Фонтанаросе, родио се у Ђенови 1451. Кристифорова породица, која се бави гребенањем и ткањем вуне, преселила су у оближњу Савону управо 1470.

Доменико Колумбо је ту отворио гостионицу, али као што смо већ видели, посао не иде најбоље и млади Кристифор мора да се довија како би изашао на крај с новчаним тешкоћама.

Тачно је да млади Колумбо није пливао у злату, али ни његова родна Ђенова није била у

много бољем положају. Ђеновљани су се вековима борили с Млечанима за превласт на Средоземном мору и, као и њихови вечити супарници, сакупили су баснословно богатство захваљујући увозу робе са Истока.

Свила, порцелан, драгоцени метали, мириси и зачини, пре свега бибер, шафран, цимет, кардамон и мушкатни орашчић, допремани су

из разних делова Азије караванима арапских трговца, који су ишли путевима свиле или тамјана, стизали пред врата Европе, до великих лука попут Цариграда и Александрије, или до истурених положаја и трговинских колонија Млечана и Ђеновљана расутих по обали Црног мора, грчким острвима и Светој земљи.

Одатле су робу с Истока набављали, по папреним ценама, европски краљеви, племство и богаташи. Нарочито су били тражени зачини: сматрали су их правом тајном сваке посластице и лекари су многима од њих приписивали чудесна својства.

Међутим, управо у годинама када је млади Колумбо почео да плови и помало тргује, богатство Ђенове је кренуло да се топи. Европа је на удару снажне олује: Цариград, раскрсница